TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2004. gada 14. oktobrī *

Lieta C-409/02 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam,

ko 2002. gada 18. novembrī iesniedza

Jan Pflugradt, ko pārstāv N. Flūgers [*N. Pflüger*], *Rechtsanwalt,* kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otrs lietas dalībnieks —

Eiropas Centrālā Banka, ko pārstāv V. Sento [*V. Saintot*] un T. Giljams [*T. Gilliams*], pārstāvji, kam palīdz B. Vēgenbaurs [*B. Wägenbaur*], *Rechtsanwalt,* kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] un S. fon Bārs [*S. von Bahr*],

ģenerāladvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 18. martā,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 8. jūlijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar šo apelācijas sūdzību J. Flugrāts [J. *Pflugradt*] lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās Instances tiesas (piektā palāta) 2002. gada 22. oktobra spriedumu apvienotajās lietās *Pflugradt*/ECB (T-178/00 un T-341/00, *Recueil*, II-4035. lpp., turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tika noraidīta prasība atcelt divus Eiropas Centrālās Bankas (turpmāk tekstā — "ECB") aktus (turpmāk tekstā — "apstrīdētie akti") — viens izdots 1999. gada 23. novembrī attiecībā uz pieteicēja darba veida novērtējumu (turpmāk tekstā — "1999. gada novērtējuma ziņojums") un otrs izdots 2000. gada 28. jūnijā, ar ko tika apstiprināts pieteicēja galveno pienākumu saraksts (turpmāk tekstā — "2000. gada 28. jūnija paziņojums").

Atbilstošās tiesību normas

2 Protokols par Eiropas Centrālo banku sistēmas Statūtiem un ECB Statūtiem, EK līguma pielikums (turpmāk tekstā — "ECBS Statūti"), satur šādus noteikumus:

"12. pants.

Lēmējinstanču pienākumi

12.3. ECB Padome pieņem reglamentu, kas nosaka ECB un tās lēmējinstanču iekšējo uzbūvi.

[..]

36. pants.

Personāls

36.1. ECB Padome pēc Valdes priekšlikuma izstrādā ECB personāla darba līgumus [Darba noteikumus].

36.2. Ievērojot ierobežojumus un nosacījumus, ko paredz darba līgumi, Tiesas jurisdikcijā ir visas ECB un tās darbinieku domstarpības."

3 Pamatojoties uz šiem statūtiem, ECB Padome ar 1998. gada 9. jūnija lēmumu, kas tika grozīts 1999. gada 31. martā (OV L 125, 32. lpp.), pieņēma ECB darbinieku nodarbināšanas kārtību (turpmāk tekstā — "Darba nosacījumi"), kuri nosaka sekojošo:

"9. a) Darba attiecības starp ECB un tās darbiniekiem reglamentē darba līgumi, kas noslēgti saskaņā ar šiem Darba nosacījumiem. Valdes izdotie Darba kārtības noteikumi precizē Darba nosacījumus.

[..]

c) Nevienas valsts tiesību akti nereglamentē Darba nosacījumus. ECB piemēro: i) vispārējos principus, kas ir kopēji visu dalībvalstu tiesībām; ii) Kopienu (EK) tiesību vispārējos principus un iii) noteikumus, kas iekļauti (EK) regulās un direktīvās attiecībā uz dalībvalstu sociālo politiku. Katru reizi, kad tas būs vajadzīgs, ECB ieviesīs šos tiesību aktus. Šajā sakarā [ECB] ņems vērā rekomendācijas (EK) sociālās politikas jautājumos. Interpretējot šajos Darba nosacījumos paredzētās tiesības un pienākumus, ECB pienācīgi ņems vērā principus, ko nosaka tiesību normas un judikatūra un kas attiecas uz Kopienu iestāžu darbiniekiem.

10. a) Darba līgumi starp ECB un tās darbiniekiem tiek noslēgti, noformējot vēstuli par pieņemšanu darbā, ko līdz ar ECB paraksta arī darbinieki. Vēstule par pieņemšanu darbā ietver līguma nosacījumus, kas precizēti Padomes 1991. gada 14. oktobra Direktīvā 91/553/EEK [..]

[..].

42. Pēc iekšējo pieejamo iespēju izsmelšanas Eiropas Kopienu Tiesa ir kompetenta visās prāvās starp ECB un tās personāla darbinieku vai bijušo darbinieku, attiecībā uz kuriem ir piemērojama šie darba nosacījumi.

Šāda kompetence tiek ierobežota līdz pasākuma vai lēmuma tiesiskuma izvērtēšanai, izņemot ja tam ir finanšu dabas raksturs, kurā Tiesai ir pilnas jurisdikcijas kompetence."

[Neoficiāls tulkojums]

4 Pamatojoties uz ECBS Statūtu 12.3. punktu, ECB Padome pieņēma ECB Reglamentu, kas tika grozīts 1999. gada 22. aprīlī (OV L 125, 34. lpp., labojumi OV 2000, L 273, 40. lpp.) un kurā ir paredzēts:

"11. pants.

ECB darbinieki

11.1. Katru ECB darbinieku informē par viņa ieņemamo piešķirto amatu ECB struktūrā, hierarhijas līmeni, kam jāatskaitās, un darba pienākumiem.

[..]

21. pants.

Darba nosacījumi

21.1. ECB un tās darbinieku darba attiecības nosaka Darba nosacījumi un Darba kārtības noteikumi.

21.2. Darba nosacījumus apstiprina un groza Padome pēc Valdes priekšlikuma. Ar Ģenerālpadomi apspriežas, kā noteikts šajā Reglamentā.

21.3. Valde pieņem Darba kārtības noteikumus, kas īsteno Darba nosacījumus."

Prāvas rašanās fakti

5 Flugrāts strādā ECB kopš 1998. gada 1. jūlija. Viņš tika pieņemts darbā Informācijas sistēmu ģenerāldirektorātā (turpmāk tekstā "IS ĢD"), kur no darbā pieņemšanas dienas viņš ieņēma "*UNIX* speciālistu koordinatora" amatu.

6 1998. gada 9. oktobrī apelācijas sūdzības iesniedzējs piekrita noteikumiem, kas paredzēti aktā ar nosaukumu "*UNIX* koordinatora pienākumi" un kuros ietilpa tā amata pienākumu saraksts, tostarp pienākums veikt *UNIX* grupas dalībnieku novērtēšanu.

7 1998. gada 13. oktobrī ECB nosūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējam aktu par pieņemšanu darbā ar atpakaļejošu spēku no 1998. gada 1. jūlija.

8 1999. gada 14. oktobrī IS ĢD ģenerāldirektors informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju, ka tam nav jāveic *UNIX* grupas dalībnieku novērtēšana.

9 1999. gada 23. novembrī apelācijas sūdzības iesniedzējam bija novērtēšanas intervija ar savas nodaļas priekšnieku. Priekšnieks iekļāva apelācijas sūdzības iesniedzēja novērtējumu 1999. gada novērtēšanas ziņojumā, kas ir Pirmās instances tiesā lietā Nr. 178/00 apstrīdētais akts.

10 2000. gada 12. janvārī apelācijas sūdzības iesniedzējs iesniedza vairākus apsvērumus par savu novērtējumu un norādīja, ka viņš patur tiesības "noraidīt negodīgu novērtējumu".

11 2000. gada 1. martā Darba nosacījumu 41. punkta ietvaros apelācijas sūdzības iesniedzējs pieprasīja 1999. gada novērtējuma ziņojuma atkārtotu administratīvu izvērtēšanu (*administrative review*), pamatojot, ka tas ir balstīts uz kļūdainiem faktiem un tādējādi pārkāpj viņa līgumiskās tiesības. Viņš arī ierosināja, ka citām, neieinteresētām, personām būtu jāveic atkārtots 1999. gada novērtējums.

12 2000. gada 10. aprīlī IS ĢD ģenerāldirektors noraidīja, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja atsauces uz faktu kļūdām 1999. gada novērtējuma ziņojumā un, otrkārt, lūgumu veikt atkārtotu novērtējumu.

13 2000. gada 9. maijā apelācijas sūdzības iesniedzējs iesniedza ECB prezidentam sūdzību (*grievance procedure*), to pamatojot ar argumentiem, uz kuriem viņš atsaucās atkārtotā administratīvā novērtējuma procesa kontekstā.

14 2000. gada 8. jūnijā ECB prezidents noraidīja šo sūdzību.

15 IS ĢD ģenerāldirektors pārsūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējam 2000. gada 28. jūnija paziņojumu, kas iekļāva sarakstu ar viņa galvenajiem pienākumiem, precizējot, ka šis saraksts ir bijis viņa gadskārtējā novērtējuma pamatā. Šis akts tika apstrīdēts Pirmās instances tiesā lietā T-341/00.

Pārsūdzētais spriedums

16 Pēc divu lietu (T-178/00 un T-341/00) apvienošanas Pirmās instances tiesa, izspriežot prasību lietā T-178/00, kā pirmo atklāja, ka Flugrāts prasīja atcelt 1999. gada novērtējuma ziņojumu, pirmkārt, tajā daļā, kurā tas atsauca viņa pienākumu novērtēt *UNIX* grupas dalībniekus, un, otrkārt, tajā daļā, kurā bija dažādas kļūdas vērtējumos.

17 Noraidot šo prasību, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 49.–53. punktā nolēma, ka, kaut arī darba attiecības starp ECB un tās darbiniekiem ir līgumiska rakstura saistības, līgumu obligātais saistošais spēks neļauj ECB kā darba devējam uzspiest grozījumus nosacījumos, pie kuriem darba līgums tiek izpildīts, bez skarto darbinieku piekrišanas, tomēr šis princips attiecas tikai uz darba līguma būtiskajiem nosacījumiem.

18 Šajā sakarā šī paša sprieduma 54. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda šādi:

"54. ECB tāpat kā jebkurai citai iestādei vai uzņēmumam ir vadības pilnvaras savu dienestu organizēšanā un sava personāla vadībā. Kā Kopienu iestādei tai ir vēl plašākas vērtēšanas pilnvaras savu dienestu organizēšanā un savu darbinieku iecelšanā, izpildot tās pienākumus sabiedrisko interešu jomā (skat. pēc analoģijas Tiesas 1984. gada 21. jūnija spriedumu lietā C-69/83 *Lux*/Revīzijas palāta, *Recueil*, 2447. lpp., 17. punkts, un 1996. gada 12. novembra spriedumu lietā C-294/95P *Ojha*/Komisija, *Recueil*, I-5863. lpp., 40. punkts, Pirmās instances tiesas 1991. gada 6. novembra spriedumu lietā T-33/90 *Von Bonkewitz-Lindner*/Parlaments, *Recueil*, II-1251. lpp., 88. punkts, un 1998. gada 9. jūnija spriedumu lietā T-176/97 *Hick*/ESK, *Recueil FP*, I-A-281. lpp. un II-845. lpp., 36. punkts). ECB laika gaitā drīkst attīstīt darba attiecības ar saviem darbiniekiem, lai labāk veiktu un efektīvāk organizētu

darbu un konsekventi sadalītu pienākumus starp personāla darbiniekiem dienesta interesēs un piemērotos mainīgajām prasībām. Darbinieks, kas pieņemts darbā uz nenoteiktu laiku, kurš var ilgt, līdz tas sasniedz 65 gadu vecumu, nevar loģiski sagaidīt, ka jebkurš no iekšējās organizēšanas aspektiem paliks nemainīgs visā tā karjeras laikā vai ka visas karjeras laikā tas saglabās pienākumus, kuri tam tika piešķirti darbā pieņemšanas brīdī."

19 Pārsūdzētā sprieduma 58.–60. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka:

"58. Ir skaidrs, ka, neskatoties uz viņa pienākumu maiņu, prasītājs palika amatā kā "*UNIX* speciālistu koordinators", kas tiek ieskaitīts profesionālā kategorijā un G pakāpē ar attiecīgu darba samaksu.

59. No 1998. gada 5. oktobra darba apraksta izriet, ka *UNIX* speciālistu koordinatora amats pēc būtības ir tehnisks amats, kurā pienākumi, kas attiecas uz darbiniekiem un administrāciju, ir tikai sekundāras dabas pienākumi. Tādējādi *UNIX* grupas dalībnieku novērtēšanas pienākuma atsaukšana pati par sevi nenozīmē skaidru prasītāja kopējo pienākumu pazemināšanu zem to pienākumu līmeņa, kas atbilst šim amatam. Šajā sakarā pietiek atzīmēt, ka ir skaidrs, ka prasītājam nekad nav bijusi iespēja veikt *UNIX* grupas dalībnieku novērtēšanu, un šis pienākums viņam tika atņemts, vēl pirms ECB veica pirmo sava personāla gadskārtējo novērtējumu. Šajos apstākļos grozījums nesastāda prasītāja darba pazemināšanu un tādējādi nevar tikt uzskatīts par tādu, kas pārkāpj darba līguma būtiskos nosacījums.

60. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi nav pamatoti. Tādējādi šī prasība tiek noraidīta."

20 Jāpiebilst, ka, lai noraidītu pamatu attiecībā uz 1999. gada novērtējuma ziņojumā iekļautajiem novērtējumiem, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 68.–71. pantā nosprieda šādi:

"68. Kaut arī prasītājs uzskata, ka 1999. gada novērtēšanas ziņojums ir pamatots ar materiāli neprecīziem faktiem, viņš faktiski apstrīd tā novērtējuma spēkā esamību, kuru vadība ir izdevusi par tā darbu 1999. gadā.

69. Tomēr Pirmās instances tiesai nav jāveic novērtējums, kas jāveic par prasītāja darba novērtējumu atbildīgām amatpersonām. ECB, kā jebkurai Kopienu iestādei, ir plašas izvērtēšanas pilnvaras savu darbinieku novērtēšanā. Likumības kontrole, ko veic Pirmās instances tiesa attiecībā uz ECB darbinieka gadskārtējā novērtējuma ziņojuma saturu, attiecas tikai uz formas kļūdām, acīmredzamām faktu kļūdām, kas acīmredzami ietekmē šo novērtējumu, kā arī par iespējamo pilnvaru pārsniegšanu (skat. pēc analoģijas Pirmās instances tiesas 1991. gada 24. janvāra spriedumu lietā T-63/89 *Latham*/Komisija, *Recueil*, II-19. lpp., 19. punkts).

70. Šajā lietā, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējs nav pierādījis, ka pastāv šādas dabas apstākļi, viņa prasījumi netiek apmierināti.

71. Jāpiebilst, ka 1999. gada novērtējuma ziņojuma argumenti ir pietiekami precīzi, lai atbilstu EKL 253. panta prasībām, ko piemēro attiecībā uz ECB lēmumiem atbilstoši ECBS Statūtu 34.2. punktam."

21 Otrkārt, Pirmās instances tiesa ir novērtējusi, izskatot prasību lietā T-341/00, ka Flugrāta prasījumi bija vērsti uz 2000. gada 28. jūnija paziņojuma atcelšanu, ar kuru ECB, pēc viņa domām, ir grozījusi viņa pienākumus.

22 Pārsūdzētā sprieduma 81. un 82. pantā Pirmās instances tiesa piekrita, ka šis paziņojums ir nelabvēlīgs akts, un līdz ar to paziņoja, ka tādēļ prasība ir pieņemama.

23 Tomēr pēc būtības tā noraidīja minētos prasījumus, minētā sprieduma 89. un 90. punktā nospriežot šādi:

"89. Pirmkārt, lai arī tas ir ticis iepriekš nospriests lietas T-178/00 54. punktā, prasītājs nevar pamatoti sagaidīt, ka tas līdz pensijas vecumam saglabās konkrētus darba pienākumus, kas tam tikuši uzticēti dienā, kad ECB to pieņēma darbā. Tādēļ prasītāja prasības attiecībā uz tā pieņemami ekskluzīvām pienākumu jomām ir jānoraida.

90. Otrkārt, runājot par to, vai ECB acīmredzami pārsniedza savu organizēšanas pilnvaru robežas, vienpusēji grozot apelācijas sūdzības iesniedzēja pienākumus, pirmkārt, ir jāatzīmē, ka nav strīda par to, ka šie grozījumi tika izdarīti dienesta interesēs. Otrkārt, prasītājs nav pamatojis savus argumentus ar detalizētiem pierādījumiem, kas pietiekami parādītu, ka šie grozījumi skar tā darba līguma būtiskos nosacījumus, ievērojami samazinot pienākumu kopumu, kurš atbilst tā amatam, un tādējādi tā ir pazemināšana amatā. Pretēji tam — ir skaidrs, ka prasītājs saglabā savus būtiskos pienākumus attiecībā uz UNIX sistēmām un uz UNIX speciālistu koordinēšanu. Tādēļ prasītāja iebildumi attiecībā uz iespējamo pazemināšanu amatā ir noraidāmi."

Lietas dalībnieku prasījumi

24 Flugrāta prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt 1999. gada novērtēšanas ziņojumu;

— atcelt 2000. gada 28. jūnija paziņojumu tajā daļā, kas veic grozījumus apelācijas sūdzības iesniedzēja pienākumos;

— piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 ECB prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt apelācijas sūdzību;

— piespriest Flugrātam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelāciju

26 Ņemot vērā daudzus Flugrāta izvirzītos argumentus, šo apelācijas sūdzību ir jāuzskata par tādu, kas pārmet, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdas, sagrozot pamatus, argumentus un pierādījuma elementus, neievērojot noteikumus attiecībā uz pierādījuma tiesībām un balstot savu spriedumu uz pamatu pretrunām.

27 Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasības ir jāsagrupē trijās grupās pēc to attiecīgiem pamatiem, respektīvi: darba attiecību starp ECB un tās darbiniekiem līgumiskais raksturs, Kopienu civildienesta principu kļūdaina piemērošana un 1999. gada novērtēšanas ziņojuma pamatā esošie fakti.

Par pamatiem attiecībā uz darba attiecību starp ECB un tās darbiniekiem līgumisko raksturu

28 Flugrāts uzskata, ka, tā kā tiesiskām attiecībām starp ECB un tās darbiniekiem bija līgumisks raksturs, kā tas ir paredzēts darba nosacījumu 9. punkta a) apakšpunkta pirmajā teikumā, pamatojoties uz ECBS Statūtu 36.1. punkta piemērošanu, Pirmās instances tiesa, nepieļaujot tiesisku kļūdu, nevarēja, lai noteiktu ECB organizēšanas pilnvaru robežas, pamatoties uz judikatūru, kas attiecas uz ierēdņu un citu darbinieku, kuri minēti EKL 283. pantā, pieņemšanu darbā.

29 Sākumā ir jāatgādina, ka, piemērojot ECBS Statūtu 36.2. pantu un Darba nosacījumu 42. punktu, Tiesas kompetencē domstarpību izskatīšanai starp ECB un tās darbiniekiem ietilpst tikai pasākuma vai lēmuma tiesiskuma izvērtēšana, izņemot gadījumu, kad tam ir finanšu raksturs.

30 Šajā lietā ir konstatēts, ka Flugrāta Pirmās instances tiesai iesniegtajam strīdam nebija finanšu rakstura. Tā rezultātā tai vajadzēja spriest tikai par apstrīdēto aktu likumību, citiem vārdiem sakot, pārbaudīt, vai to autori ir ievērojuši likumiskos pienākumus, nevis par ECB veikto pasākumu saderību ar šo darba līgumu un tā grozīšanas iespējām.

31 Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka darba attiecības starp ECB un tās darbiniekiem ir definētas Darba nosacījumos, ko Padome pieņem pēc ECB Valdes priekšlikuma saskaņā ar ECBS Statūtu 36.1. punktu. Darba nosacījumu 9. punkta a) apakšpunkts nosaka, ka "darba attiecības starp ECB un tās darbiniekiem tiek regulētas ar darba līgumiem, kas ir noslēgti saskaņā ar šiem Darba nosacījumiem". Šo pašu darba nosacījumu 10. panta a) apakšpunkts paredz, ka "Darba līgumi starp ECB un tās darbiniekiem ir akta par pieņemšanu darbā formā, ko līdzparaksta darbinieki".

32 Jāatzīst, ka šie nosacījumi ir analogi Eiropas Investīciju bankas (turpmāk tekstā — "EIB") personāla Reglamenta nosacījumiem, no kuriem Pirmās instances tiesa var secināt, ka pieņemtā kārtība darba attiecībām starp EIB un tās darbiniekiem norāda uz to līgumisko raksturu un ka darba attiecības balstās uz principu, ka individuāli līgumi starp EIB un katru tās darbinieku ir brīvprātīgas vienošanās rezultāts (1976. gada 15. jūnija spriedums lietā 110/75, *Mills*/EIB, *Recueil*, 955. lpp., 22. punkts, un 2001. gada 2. oktobra spriedums lietā C-449/99 EIB/*Hautem*, *Recueil*, I-6733. lpp., 93. punkts).

33 Tādējādi ir jāsecina, ka darba attiecībām starp ECB un tās darbiniekiem ir līgumisks nevis likumisks raksturs.

34 Tomēr šis līgums tiek noslēgts ar Kopienu iestādi, kuras uzdevums ir darboties vispārīgo interešu labā un kura ir pilnvarota, pieņemot Reglamentu, izdot saviem darbiniekiem piemērojamus noteikumus. No tā izriet, ka šāda līguma pušu gribа obligāti saskaras ar robežām, ko nosaka jebkāda veida pienākumi, kas izriet no šī īpašā uzdevuma un kas ir saistoši kā ECB vadībai, tā arī tās darbiniekiem. Nav strīda par to, ka Darba nosacījumiem ir jāizpilda šie pienākumi un jāļauj ECB, kā tas noteikts Darba nosacījumu trešajā apsvērumā, "pieņemt darbā darbiniekus ar augstāko neatkarības, kompetences, kvalitātes un integritātes pakāpi [..]".

35 Tādējādi, pamatojoties uz Darba nosacījumu 9. punkta a) apakšpunktu, darba līgumi ir noslēdzami saskaņā ar Darba nosacījumiem. Darbinieki piekrīt šiem nosacījumiem bez iespējas apspriest katru no tiem atsevišķi brīdī, kad tie līdzparaksta aktu par pieņemšanu darbā, kas paredzēts minēto darba nosacījumu 10. punkta a) apakšpunktā. Vienošanās daļēji atspoguļojas arī piekrišanā šajos darba nosacījumos paredzētajām tiesībām un pienākumiem. Ir vēlreiz jāatgādina, ka attiecībā uz šo tiesību un pienākumu interpretēšanu darba nosacījumu 9. panta c) apakšpunkts nosaka, ka ECB pienācīgā veidā ņems vērā reglamentā, noteikumos un judikatūrā, kas attiecas uz Kopienu iestāžu darbiniekiem, paredzētos principus.

36 Protams, ECB darbinieku darba līgumi var ietvert citus nosacījumus, kam galveno sarunu beigās piekrīt attiecīgais darbinieks, piemēram, par pienākumu, kas viņam tiek uzticēti, būtiskajām īpašībām. Tomēr šādu elementu pastāvēšana pati par sevi nerada apstākli ECB vadības institūcijām izmantot tām piederošās novērtēšanas pilnvaras to pasākumu īstenošanai, kas ietver no ECB īpaši uzticētā uzdevuma

izrietošos pienākumus vispārējo interešu labā. Dienesta prasību izpildei šīs institūcijas varētu būt spiestas, jo īpaši gadījumos, lai tās varētu piemēroties jaunām prasībām, pieņemt vienpusējus lēmumus vai pasākumus, kas var grozīt darba līgumu izpildes kartību.

37 No tā izriet, ka šo pilnvaru izpildes laikā ECB vadības institūciju situācija neatšķiras no tās, kādā ir citu Kopienas iestāžu un institūciju vadība attiecībās ar saviem darbiniekiem.

38 Šajos apstākļos var teikt, ka, stingri pieturoties pie apstrīdēto aktu likumības prasībām, par ko Pirmās instance tiesa ir atbildīga, tiesa tos ir novērtējusi, balstoties uz principiem, kas tiek attiecināti uz visiem darbiniekiem citās Kopienu iestādēs vai institūcijās. Tādējādi Pirmās instances tiesa nav kļūdījusies attiecībā uz ECB darbinieku situācijas līgumiskajām attiecībām. Turklāt Pirmās instances tiesa sprieduma 59. punktā nav pieļāvusi tiesību kļūdu nospriežot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pilnvaru grozīšana neskāra darba līguma būtisku nosacījumu.

39 Šajos apstākļos, noraidot šajos punktos iesniegtos argumentus, Pirmās instances tiesa, pretēji Flugrāta apgalvotajam, nav ignorējusi "institucionālo līdzsvara principu" vai "uz pierādījuma tiesībām attiecināmus noteikumus", nedz arī sagrozījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegtos argumentus.

40 Tādējādi izvirzītie pamati saistībā ar darba attiecību starp ECB un tās darbiniekiem līgumisko raksturu ir noraidāmi.

Par pamatiem par principu, kas attiecas uz darbinieku iecelšanu amatā, piemērošanu

41 Flugrāts uzskata, ka, pat nepareizi piemērojot pret ECB darbiniekiem to iecelšanas amatā principus, no Kopienu civildienesta tiesību viedokļa Pirmās instances tiesa ir šos principus pārkāpusi.

42 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Tiesas judikatūra ir atzinusi, ka Kopienas iestādēm ir plašas izvērtēšanas pilnvaras, organizējot savus dienestus atkarībā no tai uzticētajiem uzdevumiem, un arī to rīcībā esošo darbinieku iecelšanā amatā ar nosacījumu, ka šī iecelšana amatā ir dienesta interesēs un tiek veikta, ievērojot darba līdzvērtību (iepriekš minētā sprieduma lietā *Lux*/Revīzijas palāta 17. punkts, 1988. gada 23. marta spriedums lietā 19/87, *Hecq*/Komisija, *Recueil*, 1681. lpp., 6. punkts, un iepriekš minētā sprieduma lietā *Ojha*/Komisija 40. punkts).

43 Šī sprieduma 34. punktā minēto iemeslu dēļ ECB ir jābūt arī plašām izvērtēšanas pilnvarām, organizējot tās dienestus atkarībā no tai uzticētajiem uzdevumiem, kā arī, balstoties uz tiem, šo uzdevumu īstenošanai nosakot vai grozot darbiniekiem uzticētos pienākumus ar nosacījumu, ka šīs pilnvaras tiek izmantotas tikai dienesta interesēs un ievērojot dienesta pakāpes, uz kurām katrs darbinieks var pretendēt saskaņā ar darba nosacījumiem.

44 Tā kā pārsūdzētā sprieduma 58. punktā netika apstrīdēts, ka Flugrāts par spīti savu pienākumu grozīšanai saglabāja savu amatu kā "*UNIX* speciālistu koordinators", kas atbilst "profesionāļu kategorijai un G pakāpei ar attiecīgu darba samaksu, Pirmās instances tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, ir konstatējusi, ka Flugrāta pienākumu

grozīšana ir notikusi, ievērojot pakāpes un klasifikāciju, kas uz viņu vēl aizvien attiecās.

45 Tādējādi Flugrāts Pirmās instances tiesā nevarēja pamatoti apgalvot, ka uz viņu un citiem ECB darbiniekiem attiecinātais individuālais lēmums ir prettiesisks, jo apstrīdētajiem aktiem visas tiesvedības laikā nebija sakara ar šiem lēmumiem. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējs nav varējis apgalvot, ka Pirmās instances tiesa nav spriedusi par iebildi par prettiesiskumu, ne arī par to, ka ir pieļauts pierādīšanas principa pārkāpums.

46 Flugrāts atsaucas arī uz to, ka, tā kā ECB neminēja dienesta intereses, Pirmās instances tiesa, ignorējot pierādījuma pienākumu, nevarēja pārsūdzētā sprieduma 90. punktā apstiprināt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs nav apstrīdējis, ka viņa līguma grozījumi bija iejaukšanās dienesta interešu labā.

47 Tomēr ir jāatzīmē, ka ar šo apstiprinājumu Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka nevienās tiesu debatēs lietas dalībniekiem netika uzdots jautājums, vai apstrīdētie aktiem tika izdoti dienesta interesēs. Apstrīdot šo aktu tiesiskumu, Flugrātam, nevis ECB bija pienākums pierādīt Pirmās instances tiesai, ka šie akti neatbilst to tiesiskuma prasībām, un, jo īpaši, ka tie netika pieņemti dienesta interesēs. Izvairoties to darīt, apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarēja pierādīt, ka Pirmās instance tiesa ir pārkāpusi noteikumus, kas nosaka pierādīšanas pienākuma nodošanu citai personai.

48 Flugrāts pārmet Pirmās instances tiesai arī to, ka tā pārsūdzētā sprieduma 59. un 90. punktā ir sniegusi pretrunīgu motivāciju. Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka Pirmās instances tiesa 59. punktā ir nolēmusi, ka Flugrātam uzticēto pienākumu grozīšana,

kas tika veikta ar 1999. gada novērtējuma ziņojumu attiecībā uz "*UNIX* grupas" dalībnieku novērtēšanu, nebija darba līguma būtisko nosacījumu grozījums. Kaut arī Pirmās instances tiesa ir uzskatījusi šo apstākli par pietiekamu, lai nospriestu, ka ziņojums nebija prettiesisks jautājumā par šī pienākuma izslēgšanu, tad tā tomēr nesecināja, ka gadījumā, ja izslēgšana skar citu līguma nosacījumu, šāda pienākuma izslēgšana nav dienesta interesēs. Līdz ar to, novērtējot pārsūdzētā sprieduma 90. punktā 2000. gada 28. jūnija paziņojuma tiesiskumu, jo īpaši no to apsvērumu viedokļa, kas attiecas uz dienesta interesēm, Pirmās instances tiesa nekādā ziņā nav spriedumā pieļāvusi motīvu pretrunīgumu.

49 Tādējādi arī pamati attiecībā uz to principu piemērošanu, kas attiecas uz darbinieku iecelšanu amatā, ir noraidāmi.

Par pamatiem attiecībā uz 1999. gada novērtējuma ziņojuma pamatā esošajiem faktiem

50 Flugrāts apgalvo, ka, pretēji Pirmās instances tiesas uzskatam, viņš neapstrīdēja ECB 1999. gadā veikto viņa novērtēšanas ziņojumu, bet faktus, uz kuriem balstījās šis novērtējums.

51 Ir skaidrs, ka pārsūdzētā sprieduma 68. punktā Pirmās instances tiesa ir uzskatījusi, ka, kaut arī apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka 1999. gada novērtējuma ziņojums balstās uz materiāli neprecīziem faktiem, viņš īstenībā apstrīdēja savas vadības veikto sava tā gada darba novērtējuma spēkā esamību.

52 Tomēr, pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskatam, šī analīze savas divdomības dēļ nevar tik uzskatīta par tādu, kas sagroza viņa argumentus un pārkāpj pierādīšanas principus. Faktiski, no vienas puses, līdzko apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd lietā faktus, uz kuriem balstās novērtējums, viņš nenovēršami apstrīd tā spēkā esamību.

53 No otras puses, Pirmās instances tiesa pēc tam, kad pārsūdzētā sprieduma 69. punktā tā atgādināja, ka tās kontrole var attiekties tikai uz iespējamām formas neprecizitātēm, acīmredzamām novērtējuma kļūdām, kā arī uz iespējamo pilnvaru pārsniegšanu, iepriekš minētā sprieduma 70. punktā nosprieda, ka Flugrāts nepierādīja šādu apstākļu pastāvēšanu. Tādējādi, ņemot vērā, ka faktisko kļūdu pastāvēšana netika konstatēta, Pirmās instances tiesa, pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskatiem, lēma par apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīto pamatu saistībā ar faktu materiālo neprecizitāti, kas bija jāpierāda apelācijas sūdzības iesniedzējam. Pirmās instances tiesa nekādā ziņā jau iepriekš nebija prezumējusi, ka šiem novērtējumiem ir likumīgs raksturs, nedz arī tā bija ignorējusi pierādīšanas principus.

54 Tādējādi Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka tai nepienācās aizstāt to personu ziņojumu, kuras bija tiesīgas novērtēt apelācijas sūdzības iesniedzēja darbu, ar savu novērtējumu (1971. gada 17. marta spriedums lietā 29/70 *Marcato*/Komisija, *Recueil*, 243. lpp., 7. punkts, un 1983. gada 5. maija spriedums lietā 207/81 *Ditterich*/Komisija, *Recueil*, 1359. lpp., 13. punkts).

55 Visbeidzot, Flugrāts tiesā ir apstrīdējis atsauci uz 1999. gada novērtējuma ziņojuma pamatā esošajiem faktiem, bet šāds viņa pamats nav pieņemams šīs apelācijas ietvaros. Ir jāatgādina, ka no EKL 225. panta un Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 58. panta izriet, ka apelācija attiecas tikai uz tiesību jautājumiem (skat. jo īpaši 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-470/00P Parlaments/*Ripa di Meana* u.c., *Recueil*, I-4167. lpp., 40. punkts).

56 Tādējādi pamati attiecībā uz 1999. gada novērtējuma ziņojuma pamatā esošajiem faktiem arī ir noraidāmi.

57 No augšminētā izriet, ka Flugrāta apelācijas sūdzība ir pilnībā noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

58 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši Reglamenta 70. pantam tiesvedībā par darbinieku prasībām iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tajā pašā laikā, pamatojoties uz Reglamenta 122. panta otro daļu, Reglamenta 70. pants nav piemērojams apelācijā, ko pret iestādi ir uzsācis ierēdnis vai tās darbinieks. Tā kā ECB ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējam spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Flugrāts atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]